

ДИЛЪН ТОМАС
СТИХОТВОРЕНИЕ НА
РОЖДЕНИЯ МИ ДЕН

Превод от английски: Александър Шурбанов, 1992

chitanka.info

В сезона на синапеното слънце
край речната стрела и лъкатушното море,
където дяволиците се носят,
в дома си на кокили, извисен сред клюнове
и непрестанно бъбрене на птици,
в гроба на залива подковен в песъчинков ден
той чества и тържествено презира
трийсет и петата си вятърничава година;
чаплите се изшипилват и изстрелват.

Под него и навред около него
камбали, чайки в своите студени смъртни дистри
правят каквото им е наредено,
навяците пицят насред вълните от змиорки
и си проправят пътя към смъртта,
а римоплетецът в дългоезичната си стая
бие камбаната на рождеството си,
потеглил към засадата на всички свои рани;
чаплите шилошийно благославят.

На зрелите бодили в пухопада
той пее към страдание; синигери летят
по стъпките на ястребови нокти
в небе свирепо; дребни риби на ята се плъзгат
през вити раковини на потънали
корабни градове към пасища на видри. Той
в своята коса, буреносна къща
на занаята си в разсечените възли вижда
чаплите как в савана си се перчат.

А несменяемата речна роба
от кротушки с венци увива тяхната молитва;
и надалеч в морето, знае той,
който робува на целта си сгърбена и вечна
под облака на древната змия,

делфините се гмуркат в своя костенурски прах,
надиплени тюлени слизат ниско,
за да убият и кръвта им, слепнала вълните,
се хлъзва леко в гладката уста.

В люшнатата пещерна тишина
на вълните звънът на бели утринни ридае.
Трийсет и пет камбани са ударени
в череп и белег под потъналите му любви,
поели подир падащи звезди.
И утрешният ден ридае в сляпата си клетка,
която ужасът ще разтроши,
преди веригите да се разпаднат в млатещ пламък
и любовта да му отключи мрака.

И той върви на свобода, изгубен
из неизвестната прочута светлина на славната
и приказната благодат на Бога.
Мракът е път и светлината на света е място,
Небето, дето нито е било,
нито ще бъде някога, е истинско навеки,
и в тази гъсторасла пустота,
безброй като къпините в гората, мъртвъците
за Неговата радост вредом зреят.

Там той на воля би се скитал гол
сред привиденията на подковения залив
сред мъртвите на звездното крайбрежие,
сред пръснати орлови кости, корени на кит
и ядеца трошлив на диви гъски
със неродения благ Бог и с Неговия Дух
и всяка душа да му е свещеник
от чайки, псалт пред паството на младото Небе
сред облачния обладан покой.

Но мракът е безкрайно дълъг път.
Той, на земята на нощта, останал сам-самичък

със всичко живо, ето че се моли,
който добре разбира, че вихрушката ще вдигне
укритите във хълмовете кости
и покосени канари кървят, и в сетен гняв
разтърсени води с ритник изпращат
до неподвижните бързи звезди мечти и риби,
предателски неблаговерни Нему,

Който е светлината на Небето
старо и ваяно от въздуха, дето душите
като коне запенени беснеят.
О, нека средживот оплача с тези осветени
друидни клетви на крайбрежни чапли
пътуването към смъртта, което ме очаква,
щом флотата на утрото заседна,
ала макар и тъй да плача с повален език,
блаженствате си аз на глас пресмятам:

Четири стиха и петте
чувства, и човек, дух един, обхванат от любов,
заплетен в тази изтъкана тиня
чак до камбанената нимба, царство му небесно,
и куполите в лунен зрак, изгубени,
и онова море, което крие същността си
дълбоко в черепите си долни кости,
люшкането на сферите във морската черупка
и тази сетна благодат най-вече —

Че колкото по-близо до смъртта
стигам, един човек през трюмовете разпилени,
толкоз по-гръмко слънцето цъфти
и слонозъбото порутено море ликува;
и най-невзрачната вълна по пътя,
и вятърът в платната, този свят тогава цял
с по-силна и победоносна вяра
от когато и да било, откак светът се казва,
завърта утринта си от възхвала.

*Аз чувам как подскачащите хълми
зачучулигват и позеленяват по кафявия
къпинопад и чучулиги пеят
по-снажно тази пролет гръмотевична и как
по-накачени с ангели пътуват
човекодушните огнени острови! О,
очите им тогава по са святи
и вече не сами са моите сияйни хора,
когато аз отплавам да умра.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.